

λατή ἐνὸς κυρίου ὀνόματος ἐσῆμαινεν ἀντικείμενόν τι, ἐπιδεχόμενον παράστασιν ἢ εἰκονικὴν ἢ συμβολικὴν. Ἐπρεπε λοιπὸν, πρὸς παράστασιν τοῦ κυρίου ὀνόματος, πληγίον τῇ; εἰκόνος τοῦ αὐθιρώπου νὰ γραφῶται τὰ δύο ἢ τρία σημεῖα, τὰ εἰκονίζοντα τὴν σημασίαν ἔκαστης τῶν συλλαβῶν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ως, ἀν π. χ. ἐπρόκειτο νὰ γραφῇ τὸ δνομα τοῦ Ἀθηναίου βῆτορος Λυκολέοντος, ἦθελε γραφθῆ παρὰ τῷ σχήματι τοῦ ἀνδρὸς σχῆμα λύκου, καὶ μετ' αὐτὸ σχῆμα λέοντος, ἀπαρτλάκτως ὡς γράφειται τῷ νεωτέρων σι συλλαβόγρυφοι.

Πῶς δημος δὲ τῇ; μεθόδου ταύτης νὰ γραφῶται τὰ δένα ὀνόματα, ἃτινα σύδειον σηματίχην εἰχον ἐν τῇ ἐγγωρίῳ γλώττῃ, οὐδὲ διηρροῦντο εἰς συλλαβὰς ἐμ φαινούσας κατ' αὐτὴν παραστατὰ πράγματα; Αὗτη δυτικολία ἐπαισθητῇ μᾶλιστα δέκαν σι βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου ἦταν ξένοι, Συροάρχες, Πέρσαι, Ἐλληνες ἢ Ρωμαῖοι, ἀν ἐχαράττοντα καὶ ἐπ' αὐτῶν Ἱερογλυφικῇ ἐπιγραφαί. Τὸ ζῆτημα τοῦτο, καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ πολλὰ ἄλλα περὶ αἰγυπτιακῆς γραφῆς καὶ γλώττης, ἔλυσεν ἐν εὖεμα γενόμενον κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τῶν Γάλλων εἰς Αἴγυπτον, ὁ σῆμερον τῷ Βρετανικῷ μοισείῳ ἀνήκων λίθος τῆς Ροσέτης. Οὗτος, ὡς γνωστὸν, ἔχει ἐπιγραφὴν τρίγλωττον, ιερογλυφικὴν καὶ Ἐλληνικὴν. Εκ τοῦ τελευταίου μέρους αὐτοῦ ἐφάνη δι τῇ τῇ; ἐποχῇς Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, καὶ τὸ δνομα τοῦ βασιλέως πολλάκις ἐπανήρχετο εἰς τὴν Ἐλληνικὴν μετάφρασιν, ἀρα καὶ εἰς τὸ ιερογλυφικὸν πρωτότυπον. Ἀλλὰ ποῦ, καὶ πῶς γεγραμμένον; Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῇς ἐπιγραφῆς παρετηρήθησαν τινὶ ἐλλειψοειδῆ πλακίσια, περικλείοντα σημεῖα τινα, πάντοτε τὰ αὐτὰ, καὶ ἀπ' ἄλληλων διεστῶτα εἰς ἀποστάσεις σχεδὸν ἀναλόγους πρὸς τὰς τοῦ βασιλικοῦ ὀνόματος ἐν τῷ Ἐλληνικῷ κειμένῳ. Ἀλλὰ περιεῖχον τῷ δέκαν ταῦτα τὸ δνομα Πτολεμαῖος; καὶ κατὰ τί σύστημα γεγραμμένον; Τις ἐδύνατο νὰ τὸ εἰπῇ; Μετά τινα ἑτη δ αἰγυπτιολόγος Βαλέντης εὗρεν ἐν Φιλαΐς δύο μικρὰ στήλας, ὡν ἡ μία περιεἶχεν ἐπιγραφὴν Ιερογλυφικὴν, καὶ ἡ ἄλλη τὴν Ἐλληνικὴν αὐτῆς μετάφρασιν. Ἐν τῷ Ἐλληνικῷ κειμένῳ περιείχοντο τὰ δένατα Πτολεμαίου καὶ Κλεοπάτρας· ἐν δὲ τῷ Ιερογλυφικῷ, περὶ τὴν θέσιν ἦν ἐπεῖχεν ἐν τῇ μεταφράσει τὸ δνομα Πτολεμαῖος ὑπῆρχε τὸ αὐτὸ πλαίσιον μὴ τὰ αὐτὰ σημεῖα ὡς ἐπὶ τοῦ λίθου τῆς Ροσέτης. Δέν ἔμενε λοιπὸν ἀμφιβολία δι τὸ πλαίσιον τοῦτο περιεῖχε τὸ δνομα τοῦ Πτολεμαίου ιερογλυφικῶς γεγραμμένον. Προσέτι παρετηρήθη δι τὸ μέρος δι τοῦ τὸ τῆς Κλεοπάτρας δνομα γεγραμμένον. ἀντεστοίχει ἄλλο πλαίσιον. Ἄρα, τὰ δένατα τῶν βασιλέων διεκρίνοντο γραφόμενα ἐντὸς ἐλλειψοειδῶν πλαίσιων. Προσέτι δὲ, τὸ πρῶτον σημεῖον τοῦ δένατος τοῦ Πτολεμαίου ἦν τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ πέμπτον τοῦ δένατος τῆς Κλεοπάτρας, καὶ τὸ τέταρτον τοῦ Πτολεμαίου πρὸς τὸ δεύτερον τῆς Κλεοπάτρας, ἀπαρτλάκτως καθὼς τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ἐνὸς εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ πέμπτον τοῦ ἄλλου, καὶ τὸ τέταρτον ἀκείνου πρὸς τὸ δεύτερον τούτου. Ἄρα τὰ σημεῖα ταῦτα ἦσαν

φωνητικά, ἥταν γράμματα! Τοῦτο ἐρήμωσθη καὶ εἰς ἄλλα γράμματα καὶ μημεῖα, καὶ εύρεθη ἐπαληθεύσαν. Ἀλλη λοιπὸν κατηγορία τῷ Αἰγυπτιακῶν γράμματων ἦσαν τὰ φωνητικά. Ὡν ἔκαστον παρίστα μέν φωνὴν, ἐκείνην δηλαδὴ δι τῆς ἡρχετο τὸ δνομα τοῦ πράγματος οὐ εἰκανή τὸ γράμμα. Οὗτος δὲ τὸ Αἰτός, Άδημ παρ' Αἰγυπτίοις, ἐδήλου τὸ γράμμα Α. Ο Λέων, Λίβω αἰγυπτιαστὶ, τὸ Λ, ἡ γείρ. Τὸτε παρ' Αἰγυπτίοις, τὸ Τ, καὶ οὐτω καθ' ἔξτη. Ἐπιειδη δὲ τὰ γράμματα ταῦτα ἦσαν συγγράνως εκόνες, αἵτινες ἐκάστους τὰ μημεῖα ἐρ' ὧν ἐχαράττοντο, δι τοῦτο, πρὸς ἀπορυγήν τῆς μηνετονίας, δι ἀκάστη φωνὴν ὑπῆρχε πρεσδιωρισμένον οὐ μόνον ἐσ, ἀλλὰ καὶ πλείονα σημεῖα, ὡν τὸ δνομα ἡρχετο ἀπὸ τῇ φωνῆς ἐκείνης. Οἶον, οὐ μόνον ὁ Λέων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄνθος τοῦ Αωτοῦ ἐνέφαινε τὸ Λ. Ἐν διοις δὲ, δὲ ἀριθμὸς τῶν φωνητικῶν τούτων ιερογλυφῶν δὲν ὑπερέβαινε τὰ διακόσια. Καὶ δέν τὰ μεταχειρίζοντο, ὡς κατ' ἔλιγον ἀνεκαλύφτη, εἰς μένην τῇ γλυφήν ξένων ὀιομάτων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκφραστιν τῶν γραμματικῶν σχέσεων τῶν λέξεων, ἀκόμη καὶ εἰς λέξεις ὡς ἡ εἰκονική καὶ συμ-

